

Νικόλαος Χατζής

Θέμα: « Η σιωπή είναι ανοχή »

Ήταν εκεί στη γνωστή σου χωριά. Πολλές φορές πιστεύαμε ότι είχε θανατωθεί. Συναποθήματα για αυτή, αλλά μετέπειτα με αυτή την ανόητη σκέψη. Αυτή τη φορά όμως είχε κάθε λόγο να θέλει να μείνει μόνος. Του είχαμε φερθεί φρικτά, είχαμε τσαλαπατήσει το δικαίωμά του στα ζώα σαν άνθρωπος. Ήταν ο Κυριάκος ο Αλέξ κ' η παρέα τους αυτοί που τον χτύπησαν. Ημουν έμπροσθά στο περιστατικό κ' τα είχα δει όλα, παράλαυτα δεν τους σταμάτησα ίσως από φόβο ή από αμηχανία, το μόνο σίγουρο όμως ήταν ότι είχα φερθεί φρικτά.

Ο Ανάντ είναι ένα παιδί που δεν έχει περάσει ποτέ κανέναν. Από τη πρώτη μέρα που ήρθε όμως όλοι τον περιμετάν. Πάντα παθακολουθεί στο μάθημα ποτέ δε σηκώνει χέρι. Ποτέ δε μας ακολουθούσε ποτέ δεν ήρθε να παίξει μαζί μας αλλά κ' εμείς δεν τον πολυθέλουμε. Άλλοι τον συχένονταν ενώ άλλοι αδιαφορούσαν. Εχώ τον λυπόμουν κ' σκεφτόμουν στα θα μπορούσε να είχε περάσει αυτό το έργο παιδί για να καταλήξει πρόσφυγας σε μία χώρα τόσο μακριά από την πατρίδα του.

Τα μόνα πράγματα που ξέραμε για αυτόν ήταν ότι ερχόταν από μια χώρα της Κεντρικής Αφρικής, αυτό εξηγούσε κ' το κίτρινο χρώμα του. Επίσης ήταν από φτωχική οικογένεια. Αυτά μόνο όσο για το που μένει... τίποτα. Για τους γονείς του... πάλι τίποτα. Όλα αυτά συλοχίζονται όταν από τις σκέψεις μου με διέκοψε το κουδούνι. Δεν είχα καμία ορεξη να πάω στα

μάθημα. Ήθελα να πιάσω τον Λοντ να του μιλήσω να σου τα
πώ ότι θέλω να του βοηθήσω. Κάτι όμως με κρατούσε ίσως φορές
για εξωγήινα δώρα μη ή ένας μαγικός μαγνήτης. Μα τι λέω
ξέρω ότι φοβόμουν μη με δει ο Κυριάκος ή ο Άλεξ. Οι
σου μιλάω καλύτερα στο σχολάσμα.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος σκεφτόμουν τι να
του πω πως να του ιλιποκλώ με τη δικαιοσύνη να του
μιλήσω. Έτσι χωρίς να το καταλάβω πέρασε η ώρα πιο
χρήσιμα κ' από κεραινό στη θύλα πιο γρήγορα κ'
απο βέλος του σκίζει τον άνεμο μέχρι να φτάσει στο
στόχο σου.

Όλα φύγαμε σιγά... σιγά. Ο Ανδριανός Ιβάντα τελευταίος. Τον
περίμενα να σου μιλήσω αλλά μόλις με είδε άρχισε να τρέχει.
Τον κουνήσανα, ε δε φημιζόταν για τη χρηροφάδα του, κ' τελικά
των έμιασα.

Έκλειψε κ' με παρακαλούσε να μη τον χτυπήσω μα εγώ
του εξήγησα πως ήθελα απλά να μιλήσουμε. Και τότε... τότε
μου είπε όλα του την ιστορία από την αρχή χωρίς καμία παράθεση
« Ήμουν τεσσάρων. Ζούσαμε σε ένα χωριό με την οικογένειά του
μου, δε θυμάμαι το όνομά σου. Ο πατέρας μου ήταν άρρωστος,
δεν το χαίρισα, διαλύθηκε πριν γεννηθώ. Ζούσα με τη μητέρα μου
κ' την αδερφή μου. Ο θείος μου ήταν καλός κ' Ήνδιστος.
Ζήλευσε τον πατέρα μου κ' όταν παιότανε μες κακομεταχειριζόταν
Η μαμά ήθελε να φύγουμε είτε ότι δεν άντεχε άλλο εκεί,
και θα φύγαμε αν δεν είχαν έρθει οι ΒΑΙΝΔΑΛΟΙ.
Ήσαν στρατιώτες Άραβες. Τους είχα ακούσει μόνο στα παραμύθια.
Λένε ότι μόλις λίγα χρόνια πριν γεννηθώ είχαν έρθει από
στο χωριό. Έκαψαν τα σπιτία συντάσαν τους άντρες κ' υπόλοιπα

τα γυναικόπαιδα σαν σκλάβους. Όταν ήρθαν τη δεύτερη φορά τους άδω με τα ίδια μου τα μάτια να πετούν την εξόμνητη αδερφή μου κώω. Την μητέρα μου τη σκότωσαν μπράβα μου χωράσέ θάωα. Εμένα με κρέιησαν κ' ενώ περίμενα τη καταδίκη μου ανή να με σκοτώσουν όπως έκαν με την οικογένειά μου. Με πέταξαν σε ένα αμάξι που έμααζε με κλουβί. Καλύτερα να μου είχαν πάρει τη ζωή. Μετά με έφεραν ώω στην Ελλάδα. Με πηγαίνουν στο σχολείο για κώωψη το ανόγειμα πουάωω στο έρφο χαρτω μίντιδα. μόνο κ' μόνο για ένα πώωω φαί. Είμαστε πολλά παιδιά μένωμε σε μια οικοδμή κ' κωήμερσε στα ζωιμένα. >> και ενώ τα είτε αυτά άρχισε να κλάει με κλάρα πικρά με κώωια βαρύ. «το ξέρω το ξέρω πως τώωω που στα είπα αυτά δε θα ξαναδώ το έωω της μέρας» και τώωω να ξεχωρίσω τις λέξεις αυτές μέσα στα αναθυμώα σου. «τι είναι αυτά που λές; Αύριο κώωας θα μιλήσουμε στη δασκαλά>>του είπα κ' τον περιχόρησα. Μετά έφωε. *

Το άλλο πωωί σου περίμενα έξω από την πόρτα του σχολείου αλλά δεν ήταν εκεί, σου περίμενα μαδέν ήθε. χτύπησε το κωωδώνι κ' τελικά μιλήκαμε μέσα. Αυτό ήταν ο Ανάω. δεν ξεκώωθε στο σχολείο. Τελικά είχε δικωο ήταν ο αρχά. Αλλά εκεί κώωε ώρα τον περίμενα ώωω. Ποτέ δε μιλήσα σε κανέναν για αυτόν κ' τη συζήτηση που είκαμε. Τώωα θα κωωβαδί για μια ζωή τον σφάλμα μου που δεν τον θωωθησα άρρεβω. Ήταν ένα παιδί μια ψυχή μια φώωα μικρή που έδωε απώ τον ονδωψυχικό πόλεμο που απείλει οημωρακώη εκατομύρια ζωής. Αλλά όλες ο φώωες μαζί φωωίχων φωωί. Φωωάω άγνή

που θα κάνει τη Σήλα και την εκμετάλλευση στις καρδιές των αυθρών.

* Έρχε κ' με άνοιξε με την απουσία: ποιος ήταν ο Κυριάκος κ' ποιος ήταν ο Άλξ που είχαν δικαίωμα να χτυπάνε έτσι ένα παιδί που πέρασε τόσα παιδιά, που ανέβηκε ένα δικό του Γαϊδοβάι κ' μάλλοντα δύο φορές. Μια στην παρτίδα του κ' μία στην Εδδαίδα. Τότε άφως το μόνο που με απασχολούσε ήταν η επόμενη μέρα κ' εσύ οι θεί Άλξοι στη Σακάλια.